

Aansprakelijkheid van organiserende vereniging

Rechtspraak over aansprakelijkheid bij sportevenementen is geen populair onderwerp. Het is ook een mistig onderwerp, omdat er geen scherp onderscheid bestaat tussen de verschillende aansprakelijkheden. Daardoor ziet u door de bomen het bos niet en weet u niet wat nu voor uw vereniging van belang is. In deze column zal ik allereerst de aansprakelijkheid categoriseren. Vervolgens zal ik aan de hand van een uitspraak van de rechtbank Almelo de aansprakelijkheid van een organiserende vereniging ten opzichte van een deelnemer verduidelijken.

Aansprakelijkheid

In de sport kennen we twee soorten aansprakelijkheid: de aansprakelijkheid van een deelnemer en de aansprakelijkheid van een sportorganisatie. Binnen de aansprakelijkheid van een sportorganisatie zijn ook twee vormen te onderscheiden: de aansprakelijkheid van de sportorganisatie ten opzichte van een deelnemer en de aansprakelijkheid van de sportorganisatie ten opzichte van een derde. De aansprakelijkheid van de sportorganisatie ten opzichte van een deelnemer is de meest voorkomende bron van ellende. De uitspraak van de rechtbank Almelo van 21 september 2005 is daarvan een goed voorbeeld.

De casus: tijdens een door Tourclub R. georganiseerde tourtocht komt deelnemer S. ten val op een niet (goed) zichtbaar bevroren plas op het parcours. S. lijdt daardoor aanzienlijke schade. De val veroorzaakt een geconsolideerde compressiefractuur en er is sprake van blijvende invaliditeit.

Zorgvuldigheid

De vraag was vervolgens of de organiserende vereniging Tourclub R. aansprakelijk is. De rechtbank schakelde een deskundige in en deze oordeelde dat Tourclub R. maatregelen had moeten treffen, zoals waarschuwingsbordjes of een omleiding. Nu Tourclub R. dergelijke maatregelen achterwege had gelaten, heeft zij in strijd met de zorgvuldigheid gehandeld, vooral omdat te verwachten was dat deelnemers op bevroren plassen op het asfalt konden uitglijden en daardoor schade konden oplopen.

Daarbij merkte de rechtbank op dat de deelnemers van de tourtocht ervan uit mochten gaan dat zij zouden worden gewaarschuwd voor de bevroren plas om op het mogelijke gevaar te kunnen anticiperen. De conclusie was dat door het niet naleven van een veiligheidsnorm het letsel van S. de Tourclub R. moet worden aangerekend.

Schadevergoeding

Vervolgens was de vraag welke schade door Tourclub R. aan S. moet worden vergoed. De rechtbank overwoog dat deelname aan een toertocht risico's (zoals valpartijen) met zich mee brengt. Dit is bij de deelnemers bekend. S. was een ervaren deelnemer aan toertochten en kon dus weten welke risico's een toertocht met zich brengt. S. had bewust de risico's van een toertocht aanvaard. Bovendien was S. ook bij aanvang van de toertocht door middel van een bordje bij de inschrijflocatie op de risico's gewezen.

Eigen schuld

De rechtbank heeft daarom de schadevergoedingsplicht verminderd overeenkomstig artikel 6:101 BW (eigen schuld). De rechtbank heeft de schadevergoedingsplicht van Tourclub R. verminderd door de schade evenredig over S. en Tourclub R. te verdelen: beide betalen vijftig procent van de schade. Een billijke uitspraak vind ik zelf.

De essentie van deze casus: voorddenken in plaats van nadenken. Een vereniging moet bij het organiseren van een sportevenement de risico's duidelijk in kaart brengen en vervolgens op grond van haar zorgplicht die risico's zo mogelijk beperken. Eenvoudige veiligheidsmaatregelen zoals waarschuwingsbordjes kunnen veel juridische en financiële ellende voorkomen. Tenslotte moet een vereniging bij aanvang van een sportevenement de deelnemers op de risico's wijzen, zodoende wordt de verantwoordelijkheid deels verschoven.

Frank H.A. ter Huurne is als sportrechtadvocaat werkzaam bij BrantjesVeerman te Amsterdam. Hij publiceert regelmatig in vaktijdschriften en dagbladen. Voor meer informatie: terhuurne@brantjesveerman.nl, 020-420 2000 en www.brantjesveerman.nl.